

PLAŤEK DÍL: 3 ROK 2015

Dozvíte se mimo jiné:

Jméno předsedy parlamentu

Zajímavosti z adaptáku

Informace z Londýna

Podrobnosti ze sportu

Hrajte s námi o bezva ceny!

**HAPPY
HALLOWEEN!**

Zdravím všechny čtenáře!

Školní rok se vrátil, zasedli jsme znovu do lavic, učitelé z nás tahají už zapomenuté učivo. Určitě jste si všimli různých změn – pro mě asi nejpříjemnější jsou barevné židle v jídelně a zelené kachličky na zdi u dílen a cvičného bytu. Aspoň nám to zpříjemní čekání na oběd. Už jste obhlídli i zrekonstruované kabiny? Já ano a musím říct, že to tam nádherně voní novotou.

Další důležitá informace na začátek je ta, že jsme zatím **nezvolili** šéfredaktora našeho časopisu. Ale nezdoufajte, pokusíme se to co nejdříve napravit a snad v příštím čísle už hlava časopisu bude jasná. Vy, kteří Lysickou školu navštěvujete už déle, tak určitě víte, že minulý rok Plátek spravovala Ráďa Centnerová, bývalá devátáčka, která nám už ale bohužel odešla. Přejeme jí a i ostatním středoškolákům hodně úspěchů na nových školách! Kromě šéfredaktorky odešlo na střední školy víc lidí, kteří tu odvedli skvělou práci. Proto nabíráme **nové přispěvatele** z pátého až devátého ročníku. Baví vás psát? Pak hurá za paní učitelkou Máslovou! Všichni vás tu rádi uvítáme a poznáme nové lidi. To mi připomíná prvňáčky a nové šestáky. Už jste si zvykli, že na chodbách potkáváte nové tváře? Jak se vám u nás líbí?

Docela mě děsí myšlenka, že příští rok už ze mě bude taky *nejstarší žákyně* školy. Osmáci a hlavně devátáci, už víte, kam vaše cesty povedou? Já teda upřímně vůbec nevím. Doufám, že se těšíte na podzimní prázdniny. Toto ale uteklo, dva měsíce školy jsou už téměř za námi. Neotálejte a otočte list, čekají tam na vás nové články! Všem posílám velké objetí a užívejte podzimních dnů, i když v těch pěti stupních venku to moc nejde – taky jste tak nachlazení? Mějte se a spolužákům a škole zdar!

Gabriela Vlachová, 8. B

Halloween

Blíží se nám období Halloweenu. S Vánoci je toto můj nejoblíbenější svátek, a proto jsem se rozhodla vám do tohoto čísla napsat informace o něm. A rovněž jsem pro dnešní číslo Plátku zpracovala i první stránku na toto téma. Snad se vám líbí.

Halloween se slaví 31. října. Původem tento svátek pochází z Irska. Zvyky Halloweenu se rozvinuly na základě zvyků oslavy svátku Všech svatých, který byl přenesen do Irska z Říma. První, co se každému vybaví, když se řekne slovo Halloween, jsou černé kočky, čarodějnice a další příšery, ale hlavně vyřezávaná dýně se svíčkou (tzv. jack- o'-lantern). Typickými barvami jsou černá a oranžová.

Halloween se slaví v Kanadě, Irsku, Austrálii, Spojeném království, Japonsku, ve Spojených státech, někdy na Novém Zélandě, ve Švédsku a v mnoha latinskoamerických zemích, kde je známý jako Noche de las Brujas (Noc čarodějnic). Vlivem anglosaské kultury se šíří i do dalších zemí.

V Americe a jiných zemích děti chodí na koledy v různých strašidelných kostýmech – trick or treating. (Koledu, nebo vám něco provedu!) Za tyto koledy dostávají bonbóny. A pokud ne, většinou to odnesou lakomí obyvatelé. Mají pak vajíčka na dveřích, zubní pastu na klikách...

U nás se bohužel nejedná o tradiční svátek a nic takového se tu nevede. Což mi připadá jako škoda, protože bych se mohla pořádně vyřádit s tvorbou kostýmu. I když u nás se nic takového neděje, spousta z nás, a to i já Halloween vnímá jako svátek tajemna a jako poctu všemu nadpřirozenému. Já doma Halloween slavím výzdobou pokoje, zapálenými dýněmi, ale ráda si i pohraji s nějakou maskou na sebe. Líbí se mně také dýněmi vyzdobené Lysice.

Přeji všem krásné prožití Halloweenu!

Sabina Stloukalová, 8. B

Dne 21. září 2015 se konal první parlament. Ráno v 7.15 jsme se sešli v učebně zeměpisu. Přivítal nás pan ředitel. Protože někteří zástupci tříd byli v parlamentu poprvé a navzájem se neznali, vymyslela pro nás paní psycholožka zajímavé seznamovací hry. Nejprve jsme hráli něco jako Kris Kros. Na tabuli byl napsán nápis PARLAMENT, do kterého jsme měli vepsat své jméno tak, aby všichni mohli navazovat svým jménem na nějaké písmeno. Potom jsme postupně podle tříd přišli k tabuli, ukázali jsme na papíře své jméno a představili se.

Druhá hra spočívala v tom, že jsme dostali na papíře napsaná prázdná políčka a nad každým políčkem znak, který jsme museli vyřešit (jeden znak = jedno písmeno). Každý jsme dostali 5 korun a paní učitelka Máslová nám prodávala písmenka. Nejlevnější písmeno bylo za 10 Kč, takže jsme se museli domluvit, kdo za paní učitelkou půjde a jaký znak koupíme. Naše taktika byla taková, že jsme brali ty znaky, kterých tam bylo nejvíce, a některá písmena se nám podařila doplnit podle významu. Úspěšně jsme tajenku vyřešili a byli jsme tak šikovní, že ani paní učitelka nemusela vyvěsit ceduli: 100% výprodej písmen. V tajence nám vyšlo: „Spolu zvládneme víc, než dokáže každý sám.“ Tenhle citát byl pravdivý, protože sám by si nikdo nekoupil ani jedno písmenko a tajenku nevyluštil.

Na závěr prvního zasedání jsme ještě probírali, co by si třídy přály zlepšit nebo jaké by se daly uskutečnit turnaje. Například padly návrhy: od žáků z prvního stupně - zorganizovat více barevných dnů, zlepšit chování o přestávkách; od žáků z druhého stupně – uspořádat sportovní turnaje, umístit solničky na stoly v jídelně (pan ředitel nám však vysvětlil, že jídla jsou připravována podle norem a soli je v nich předepsané množství). Žáci projeví již tradičně zájem o turnaje ve florbalu a basketbalu. Domluvili jsme se, že se budeme scházet každé první pondělí v měsíci, ale protože první říjnové pondělí (4.10.) byli žáci devátých tříd ve Velké Británii, musel být termín dalšího parlamentu posunut na 19. října, kdy proběhly také volby.

Na druhé zasedání jsme se sešli už v 7 hodin a celý parlament jsme volili. Nejvíce času jsme strávili s volbou předsedy a místopředsedy. Volby byly dvoukolové. První kolo proběhlo tak, že každý dostal seznam s členy parlamentu a napsal sám za sebe jedno jméno. Potom volební komise ve složení Vojtěch Ochmanský, Lukáš Koch a Martina Štěpánková obešli třídu a každý vhodil do urny svůj lístek. Volební komise potom všechny lístky přečetla a dva žáci, kteří získali nejvíce hlasů, postoupili do druhého kola. Byli to Jan Štec a Adéla Kyánková se čtyřmi hlasy. Po volbách ve druhém kole, zvítězil Jan Štec s 15 hlasy a na druhém místě skončila Adéla Kyánková s 12 hlasy. Předsedou se tedy stal Jan Štec a místopředsedkyní Adéla Kyánková. Nakonec si členové zvolilo ještě dalších 11 funkcí, které byly obsazeny následovně: pokladník - Vojtěch Ochmanský a Jan Prchal, zapisovatel - Nicol Sedláčková a Kamila Vyskočilová, tisková mluvčí - Jolana Janíčková, zápisy na www. stránky - Martina Štěpánková, technické zázemí - Lukáš Koch, Roman Zábaj a David Svoboda, nástěnkářky - Petra Růžková a Andrea Sedláková, upomínkařka - Klára Olejníčková, informátorky pro 1. stupeň - Sára Porčová a Hana Šebelová, koordinátorky pro akce týkající se afrického dítěte - Magdalena a Klára Zouharovy. Další schůze školního parlamentu se bude konat 2. listopadu.

Kamila Vyskočilová, 8. A

Novinky v mysliveckém kroužku

Myslivecký kroužek pod vedením pana **Arnošta Šmédky** se opět zúčastnil soutěže. Družstvo, ve složení: **Jakub Pavelka**, **Míša Ryzí** a **Anna Nekoušová**, obsadilo první místo celorepublikového finále. Dále členové kroužku vybojovali přední místa v národním kole.

Mladší skupina - A	Starší skupina - B
1. Petra Růžková	1. Jakub Pavelka
2. -	2. -
3. Lukáš Pavelka	3. Míša Homolková
5. Kateřina Trojanová	4. Míša Ryzí

Všem zúčastněným děkujeme za vzornou reprezentaci naší školy v myslivosti a přejeme další úspěchy do budoucna.
Sabina Stloukalová, 8. B

Jak se líbí šest'ákům na 2. stupni

Anketa

Po zpracování průzkumu jsem zjistila, že se „šest'ákům“ na druhém stupni o něco málo víc věcí líbí, než nelíbí.

Co se jim líbí: hudební výchova, tělesná výchova, výtvarná výchova, volné hodiny, odpadající hodiny, práce s mikroskopem, interaktivní tabule, ale i matematika a dějepis... , spolužáci.

Co se jim nelíbí: stěhování ze třídy do třídy, délka přestávek (jsou moc krátké, nic nestíhají), domácí úkoly a dlouhé vyučování, moc učení.

Ukázalo se tedy, že se jim líbí převážně hodiny, do kterých se nemusí příliš učit. A jak se jim líbilo na adapt'áku? Čtěte dál.

Lucka Bartůšková, 8. A

Adaptační dny žáků 6. ročníku

Adapt'áky 6. tříd proběhly na počátku školního roku ve dnech 7., 8. a 9. září. Každá ze tříd je trochu jiná a každá se s nimi „vypořádala“ po svém.

6. A kromě her a lezení přespala ve škole. Protože je to třída paní učitelka Zárubové, nechyběly u táboráku kromě špekáčků a vtípů také písně ze zeleného zpěvníku. Je to třída velmi odvážná - všichni žáci zvládli noční hru, někteří dokonce bez baterek jen podle svíček. Paní učitelka je pak před spaním ještě naplnala černými historkami. Ráno posnídaly děti vánočku a vyrazily rovnou do školních lavic.

6. B si zahrála hodně her v oboře, již teď se dokáže snadno domluvit a spolupracovat. Třída nám vytvořila nový časový rekord ve hře Číslo. K tomu na sebe neváhal každý něco „pustit“ ve hře Prásk! V lanovém centru při rozehrívacích hrách děti proskakovaly dvojitým otáčivým lanem, samotné lanové překážky pak zvládla spousta z nich jako nic. A ten, kdo se bál výšek, zase jistil v týmu ostatní. Děti by pouze měly jíst víc vitamínů, aby už nám příště nikdo nechyběl!

6. C je živá, hravá a originální. Všimli si toho i instruktoři v lanovém centru. Při hře Vodní příšery je žáci hledali v hromádce pilin a snažili se je vyšťourat. Děti se navzájem stále nosily na zádech. Místo Pavučiny přátelství vytvořili mexickou vlnu. V autobuse nám žáci dokonce zazpívali. Je to třída do nepohody, protože ani mrhnutí dětí neodradilo od lezení na lanových překážkách včetně těch týmových.

Letošní adapt'áky se mi velmi líbily a děkuji všem třídám za příjemně strávené společné dny.

školní psycholožka

Adaptační kurzy

Adapt'ák 6. A

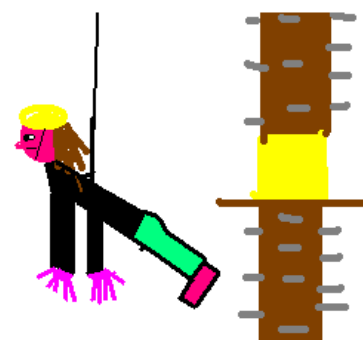
V pondělí 7. září 2015 jsme dorazili do školy se spacáky a karimatkami. Když zazvonilo, všichni jsme nedočkavě spěchali do třídy, kde na nás čekaly paní psycholožka s paní učitelkou Máslovou a Zárubovou, naší třídní. Vynesli jsme lavice a sedli si do kroužku na židličky. Potom jsme hráli několik seznamovacích her.

Po svačině jsme šli do obory, kde si pro nás paní učitelky připravily překvapení. Málem jsme je nepoznali. Naším úkolem bylo, abychom všichni z naší třídy přežili a vypořádali se s různými problémy. Potom jsme hráli ještě dvě hry a šli jsme na oběd.

Po obědě následovala tříčtvrtěhodinová pauza. Ve 12:50 jsme nasedli do autobusu, který nás odvezl do lanového centra v Brně. Rozdělili nás na skupinky po třech. Nejprve jsme si zkusili nízké překážky a potom jsme přešli na ty vysoké. Všem se tam moc líbilo a všichni se bavili.

Po návratu zpátky do Lysic jsme si na školní zahradě opekli špekáčky a vydali se na noční hru. Noční hra spočívala v tom, že jsme měli po tmě projít určitou trasu lesem, při které nás doprovázeli devaťáci, kteří si

připravili úžasné masky. Stezku prošli všichni, i když někteří se báli víc a někteří míň. Potom jsme odešli zpátky do školy, kde jsme se uložili do spacáků. Paní učitelka nám přečetla pohádku a zahráli jsme si černé historky. Potom jsme se pokusili usnout a tím adapt'ák skončil.

Obrázky: Kristýna Zábojová

Kateřina Trojanová a Kateřina Filipová, 6. A

Večerní program

Noční hra je pro vás, děti. Pojdme!!!!

Ale my se BOJÍÍÍME !!!

Já se nebojím.

J000000000

Přečtu vám pohádku a můžeme si zahrát černé historky.

TŘÍDA 6.A
Paní učitelka Zárubová
AJA IVETA FRANTA PETR
MATEŠ PETR ELIŠKA
NIKOLA KÁTA KAČKA
MIŠA PETÁ TOM
MARUŠKA PEŤA
RYCHARD LUKÁŠ ROMAN
KÁJA MARTIN MAGDA
TYNA

KONEC

Eliška Klimešová, 6. A

Adaptační den 6. B

Ráno 8. září jsme se sešli v naší třídě. První hodinu jsme hráli různé seznamovací hry, ale hned druhou vyučovací hodinu už jsme šli ven do obory. Hráli jsme mnoho her, při kterých jsme se museli všichni domlouvat a vzájemně si pomáhat. Hráli jsme také hru s čísly, a i když byla trochu náročnější na domluvu, nakonec se nám povedla. Toto dopoledne jsme ještě zakončili pavučinou přátelství. Potom jsme se naobědvali a pak už jsme jeli do lanového centra.

V lanovém centru jsme prvně různě přeskakovali lana a potom nás naučili jak správně jistit. A už jsme lezli po lanech v desetimetrové výšce asi tři hodiny. Autobus nás úspěšně dovezl zpátky do Lysic. Mně se tedy tento den líbil a myslím si, že ostatním taky.

Magdaléna Zouharová, 6. B

Adapt'ák 6. C

Ve středu 9. září 2015 se i naše třída 6. C dočkala všemi očekávaného stmelovacího kurzu. Během dopoledne jsme si zahráli spoustu her v oboře, v zahradě i ve třídě. Nejvíce mě pobavila pavučina z lana, kterou jsme museli překonat. „Rychle!“ „Pozor, lano!“ Všichni se snažili.

Po obědě nás autobus odvezl do lanového centra Proud v Brně. Přivítalo nás sluníčko, které později vystřídal déšť. Zdolávali jsme různě náročné překážky ve výšce 12 metrů. Bylo to úžasné. Až na závěr, kdy jsem si při slaňování naštkla kloub u prstu levé ruky. Den jsem zakončila na pohotovosti, ale adapt'ák se mi líbil.

Ema Rozprýmová, 6. C

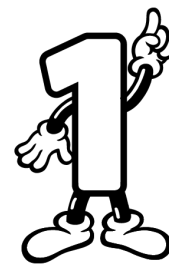

Tenhle „adapt'ák“ nebyl určitě žádná nuda. Od rána jsme měli pestrý program, který nám přichystaly paní psycholožka a paní učitelky. Dopoledne jsme hráli různé hry ve škole a před školou. Nejvíce mě pobavily paní učitelky převlečené za pohádkové bytosti. Odpoledne jsme jeli do lanového centra, kde jsme si užili spoustu atrakcí. Celý adapt'ák se mi líbil.

Katka Opluštilová, 6. C

Upovídání prvňáčci

Pro toto číslo Plátku jsem si připravila anketu s těmi nejmenšími na naší škole – prvňáčky. Žáci z třídy 1. A ochotně odpověděli na všechny moje otázky. Odpovědi byly většinou jednoslovné, ale zato upřímné.

Jak se vám ve škole líbí? „Dobře!“ ozvalo se několik dětí se stejným názorem.

Líbí se vám ve vaší třídě? Odpovědi jako ano, super, určitě potěšily všechny ze třídy.

Nezlobí vás zatím učení? „Ne!“

Našli jste si tu nové kamarády? Jednohlasně zaznělo: „Ano!“ To je super, ne?

Chutnají vám obědy ve škole? Tato odpověď jistě potěší naše paní kuchařky. Všichni si totiž obědy na naší škole chválili.

Co bylo první, co vás ve škole zaujalo? Opět byla odsouhlasena odpověď: „Všechno.“

Jste rádi, že jste ve škole? „Ano!“ Jedna holčička kupodivu dodala: „Ano, našla jsem si tu nové kamarády.“

Je na vás paní učitelka hodná? Tato odpověď určitě paní učitelku potěšila. Odpověď opět zněla: „Ano!“

Čtení, nebo počítání? Všichni raději čtou...

Jaký kroužek navštěvujete? Nejčastěji jmenovaným kroužkem byl Myslivecký a Čtveráček. Hodně dětí chodí do náboženství.

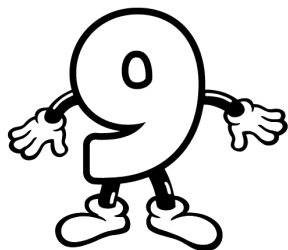
Na konec své návštěvy jsem prvňáčkům slíbila, že tu něco napíšu. Chtěli, aby všichni věděli, že 1. A třídí odpad. Mají zde nádoby na plasty a papíry. Třída usiluje o to, aby takovéto třídění odpadu dělala každá třída. Vždyť papír se dá dát do sběru a jistě víte, že můžete vyhrát super ceny.

Děkuji prvňáčkům za jejich odpovědi. Ať se vám na škole daří!

Sabina Stloukalová, 8. B

Jak jsme začínali před devíti lety

Patřím k devátákům, kteří si při pohledu na prvňáčky vzpomenou na své první dny v naší škole. Zabloudit nebylo problém, obsloužit se v jídelně se stalo problémem nepřekonatelným. Na starší spolužáky jsme hleděli s obdivem. Často jsme pouštěli potoky slz kvůli každé hlouposti. S kamarádkami jsme si vzpomněly na období, kdy jsme měly své patrony, kteří nám ochotně pomáhali. Když nás, devátáky, paní učitelka Jana Rozprýmová požádala, abychom se pustili do spolupráce s prvňáčky, neváhali jsme ani chvíli. Rádi jim pomůžeme nejen v jídelně, ale i v jiných pro ně nepřekonatelných situacích. I když musím říct, že situaci v jídelně už výborně zvládají i sami. S paní učitelkou jsme domluvení, že se na nás mohou vždy obrátit. Už nyní pro ně plánujeme různé akce, např. výzdobu třídy ve vánočním duchu. Snad to dnešní prvňáčci ocení jako my tenkrát a rádi to svým mladším spolužákům za pár let oplatí.

Míša Brachová, 9. B

Pobyt deváťáků v Londýně

V Londýně jsme viděli hodně památek.

Jakmile nás řidiči vysadili, šli jsme se podívat k Londýnskému oku (ang. London Eye), které je od roku 1999 největším vyhlídkovým kolem v Evropě. Je vysoké 135 m a stojí na jižním nábřeží řeky Temže v londýnském obvodu Lambeth mezi Westminsterským a Hungerfordským mostem. Zde jsme se domluvili, kam se během celého dne půjdeme podívat. Jakmile jsme dorazili k Westminster Abbey, paní průvodkyně nám řekla nějaké zajímavosti o tomto místě. Dále jsme procházeli kolem House of Parliament. Nejznámější památkou je určitě Big Ben, na který jsme krásně viděli. Navštívili jsme zahrady u Buckinghamu, kde bylo mnoho vodního ptactva. Nakonec jsme došli až k Buckinghamskému paláci a odtud se vydali na Trafalgar Square. Tam jsme měli možnost navštívit muzeum. Před muzeem jsme viděli mnoho zajímavých umělců. Byli jsme také na Piccadilly Circus, kde nás okouzila obrovská zářící reklama. Na konec dne nás čekal, aspoň podle mého názoru, největší zážitek z Londýna — projížďka na Londýnském oku. Bylo to super. Viděli jsme až do vzdálenosti 60 kilometrů.

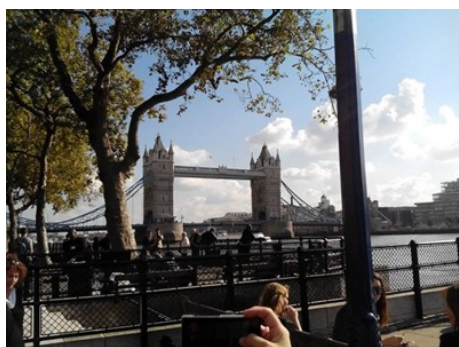

Druhý den byl spíše oddechový. Autobusem jsme ráno jeli do školy, kde nás rozdělili do skupin a přidělili nám učitele. Já a moje skupina jsme dostali velice milou a hodnou paní učitelku. Po škole jsme jeli autobusem k Britskému muzeu, kde jsme dostali rozchod asi na čtyři hodiny. Paní průvodkyně nám ukázala, jak se dostaneme po Oxford Street k Primarku, kde jsme se měli setkat. Nastal zmatek, protože na ulici byly Primarky dva, ale nakonec jsme se všichni shledali.

Třetí den nás čekala opět škola a cesta autobusem k paláci Jindřicha VIII. U paláce byl labyrint, který jsme všichni po delším přemýšlení zvládli. Prošli jsme se krásnými a velkými zahradami, ve kterých rostla největší vinná réva v Evropě. V zahradě bylo i nějaké ptactvo.

Čtvrtý den jsme nešli do školy, protože byl pro nás připraven takový poznávací okruh. První větší zastávka byla u Katedrály sv. Pavla (St. Paul's Cathedral), kde jsme se dozvěděli, že to není první katedrála, co na tomto místě stojí. Je to místo sňatku prince Charlese a Diany Spencerové. Dále jsme pokračovali k mostu Millenium Bridge, ze kterého byl krásný výhled na řeku Temži. Z mostu jsme viděli Shakespearovo divadlo Globe, u kterého bylo mnoho plakátů k mnohým hrám. Od mostu jsme šli kolem řeky Temže, nad ní poletovalo mnoho racků, které někteří z nás krmili. Jakmile paní průvodkyně zavelela, šli jsme k autobusu. Jeli jsme docela dlouho, protože byla často zácpa na silnici. Pěšky jsme vyrazili do městečka Etonu. Ulicí s mnoha obchody jsme konečně došli k Windsor Castle, což je víkendová rezidence královny Alžběty II. Došli jsme až k Eton College, tedy k nejstarší soukromé chlapecké škole ve Velké Británii. Dokonce jsme viděli kousek od školy i fotbalový zápas.

Poslední den v Anglii jsme se rozloučili se svými rodinami a autobus nás už naposledy odvezl do školy. Na konci vyučování jsme dostali diplomy za to, že jsme absolvovali školu v Londýně. Ze školy jsme šli pěšky k vlaku, který nás dovezl až k metru. Z metra jsme vystoupili u hradu Tower, kde jsme měli čas na oběd nebo svačinu. Od Toweru jsme se přesunuli k Tower Bridge. U Tower Bridge nám rozdali místo

vstupenek nějakou nálepku, kterou jsme si nalepili na oblečení či tašku. Při vstupu nám tašky prohlíželi, abychom tam nedonesli něco nevhodného. Na Tower Bridge jsme vystoupali moc schodů. Nahoře na nás čekala dlouhá chodba, která vedla mezi Tower Bridgem. V půlce chodby byla průhledná okna, kterými jsme viděli, co se děje pod námi. Někomu se z toho dělalo špatně, mně se to moc líbilo. Dolů jsme jeli většinou výtahem, který tam vedl. Někteří z nás byli dokonce i ve strojovně, ale to jen někteří. Vrátili jsme se zpátky k přístavu, kde na nás čekala loď, kterou jsme jeli do Greenwichu. Na lodi to bylo super, bylo tam všechno moderní, takže super. U Greenwichu jsme se pozastavili u čajové lodi Cutty Sark, která byla obrov-

ská. Samozřejmě jsme se nezapomněli vyfotit u poledníku, od kterého to byl ještě kus cesty k autobusu, ale všichni dorazili. Nasedli jsme a jeli jsme směr Česká republika.

Tak tohle byla naše Anglie.

Andrea Klimešová, 9. B

Kdo je kdo?

Ahoj! Sice nám devátáčky odešly, jak už jsem psala v úvodníku, ale nesmutněte! Oblíbené hádání osob pokračuje, tak snad se vám bude líbit i nyní. Vyzpovídala jsem jednu zajímavou osobu z naší školy.

Kolik je Vám let? Řeknu vám, že jsem do první třídy nastoupil(a) 1. září 1976.

Na jaké střední škole jste studoval/a? Střední škola není v okresním městě, ale ve druhém největším městě našeho okresu. Měli jsme všechny předměty jako na základní škole. Mnoho lysických učitelů také na této škole studovalo.

Jak dlouho učíte na naší škole? S přestávkou je to letos 12. rok.

Jakou funkci u nás máte, jaké předměty vyučujete? V průběhu svého působení v ZŠ Lysice jsem už pracovala jako asistentka pedagoga, vychovatelka ve školní družině a učitelka na 1. stupni a ve speciální třídě.

Kde bydlíte? Je to obec velká asi jako Lysice, nachází se asi 6 km na jih od Lysic.

Máte rodinu (děti, partnera)? Každý člověk patří do nějaké rodiny, vlastní děti nemám.

Máte nějaké mazlíčky? Pejška jménem Matylda.

Jaké jsou Vaše koníčky? Hraji divadlo a volejbal, rád/a cestuji, čtu, lyžuji a celkově sportuji, chodím na různé kurzy – více se vzdělávám a taky rád/a trávím čas s lidmi.

Tak co, už víte? Pokud ano, napište svůj tip na kousek papírku a předejte mi ho v den vydání časopisu. Čeká na vás odměna! Děkuji za spolupráci.

Gabriela Vlachová, 8. B

Anketa

Jak byli devátáci přes léto pracovití?

Už je to zase nějaký čas, kdy jsme se museli nedobrovolně vrátit do školních lavic. Někteří se s tím smířili a někteří s tím stále ještě bojují. Určitě jste si přes léto odpočinuli, ale někteří jen nezháleli a o prázdninách i chvílku pracovali. Každá korunka se hodí. Zajímalo mě, kdo měl štěstí a našel si nějakou brigádu. A tak jsem se rozhodla rozdat všem devátákům malý dotazník. Odevzdalo mi ho celkem 51 žáků. Dotazníky jsem zpracovala a zajímavosti pro vás vypsala.

Kolik žáků bylo na brigádě? 28

Kolika žákům se brigáda líbila? 22

Většinou se brigády týkaly sběru plodin (trhání třešní, višni, rybízu atd.). Také hodně kluků pomáhalo na stavbě a nebo pracovali při obci. Někteří hlídali i děti. Někteří na žádných brigádách nebyli. Nechtělo se jim a nebo je nikde nevzali, jelikož jim ještě nebylo 15 let.

Nejvíce platili za práci na stavbě a také těm, kteří pomáhali při obci.

Nejvíce si vydělal jeden žák, který pracoval na stavbě (35 000Kč). To se mně nechce ani věřit. Nejmíň ten, který pracoval na fotbalovém zápase (200Kč). Nejvíce žáků si vydělalo kolem 3000,-Kč. A co si za peníze pořídili? Většinou oblečení a někteří mobil.

Já děkuji žákům z 9. tříd za ochotu vyplnit dotazník.

Kateřina Obelczová, 7. A

Jak už jistě všichni víte, celý devátý ročník se zúčastnil exkurze do Anglie. Celý týden před odjezdem jsme už byli všichni natěšení a nemohli jsme se dočkat, až tam budeme. Někteří si balili v pátek, někteří celou sobotu, ale jsou i takoví, kterým se nechtělo a chystali se až v neděli ráno. Já se chystala v sobotu celý den, byla jsem velmi nervózní, bolela mě hlava a bála jsem se, abych něco nezapomněla. Nejspíš na mě přišla cestovní horečka. :O

A je to tu - datum 4.10.2015! Byl to den odjezdu. U školy jsme měli sraz v 10:00 hodin. Pomalu se všichni začali sjíždět a za chvíli tam nebylo ani k hnutí. Řešil se obrovský problém, kdo kde a s kým bude v autobuse sedět. Také musím podotknout, že každému se nepoštěstí sedět s paní učitelkou. :D O půl jedenácté jsme zamávali našim milovaným rodičům a vyjeli směr Anglie přes Brno, Prahu, Německo, Belgie a Calais, ve kterém jsme čekali na eurotunel. Měli jsme jet trajektem, ale nastaly změny, takže jsme bohužel trajektem nejeli. Někteří byli rádi, že jim aspoň nebylo špatně. Cesta trvala 22 hodin, takže byla velmi náročná. Skoro nikdo se přes noc nevyspal, protože jsme měli v autobuse strašně málo místa a bylo to velmi nepohodlné, někdo spal tři hodiny a někdo maximálně hodinu. Nejlepší hláška z autobusu po cestě tam: „Já to zvládnu všechno vypít, ale nevím, jestli to ze mě všechno steče.“ :D Ti, co u toho byli, ví, o co se jedná. Vysvětlím. Přestávky na toaletu byly určeny a někteří měli obavy z toho, že do další pauzy nevydrží.

Přibližně v 9 hodin jsme dorazili do Londýna a celý den jsme chodili. V ten den nás nejvíce zaujal Big Ben, Piccadilly Circus, Trafalgar Square, Buckingham Palace a nejvíce se nám líbilo London Eye, kterým jsme se projeli, a měli krásný výhled na Londýn. Jen škoda, že v ten den bylo škaredé počasí, přšelo a byla zima. K večeru jsme jeli na meeting point, tam na nás už čekaly rodiny a postupně si nás rozebraly. Nás bylo v rodině pět holek a ubytovány jsme byly v černošské rodině, ale nic lepšího jsme si nemohly přát! Z ubytování jsme byly naprosto nadšeny. Nejlepší, po té náročné cestě a tím pádem ještě náročnějším dni, bylo navečeřet se, vysprchovat a lehnout si do měkké postele.

Každý den jsme vstávaly o půl sedmé a v 7 hodin jsme měly snídani. K snídani byl široký výběr jídla, ale nejtradičnější byly cereálie a tousty. První den po snídani nás rodiče odvezli na meeting point. V ten den nás všechny čekal první den školy. Byli jsme rozděleni do čtyř skupin a každá skupina měla jiného učitele. Naše skupina měla jako jediná pana učitele, který nám řekl, že jeho skupina bývá na nejvyšší úrovni, jenže to ještě netušil, že tam jsou i žáci ze 4. skupiny od nás ze školy. Pan učitel nám zakázal používat slovníky, což nebylo ještě tak strašné, ale horší už bylo, když nám zakázal mezi sebou mluvit česky, takže když mu někdo nerozuměl, tak jsme si nemohli ani napovědět. Po škole jsme jeli k British Museum a po cestě jsme si snědli své obědové balíčky. Občas jsme narazili na stejný oběd, ale většinou měl každý jiný. Nás pět holek dostávalo od naší rodiny celý týden sandwiche s máslem a se sýrem, k tomu jsme dostaly malinký balíček brambůrek, 2 sušenky a vodu. Jakmile jsme dorazili k British Museum a prošli si ho, tak jsme se mohli vydat na Oxfordskou ulici a po ní až k oblíbenému nákupnímu obchodu Primark. Jenže všichni udělali velkou chybu a vlezli hned do prvního Primarku, který uviděli. Ovšem to byl špatný Primark, my měli sraz u jiného. Já s Hankou jsme se pak rozhodly jít do toho správného a nakoupit si tam. Tím pádem jsme všechno vybrané nechaly v koši a šly. Udělaly jsme velkou chybu, protože jakmile jsme dorazily k tomu správnému Primarku, zjistily jsme, že tam nemají nic, co jsme si chtěly koupit. A z toho plyne ponaučení pro příště: „Je jedno v jakém obchodě si to koupíš, protože nikdy nevíš, jestli to v tom druhém budou mít“. Ale naštěstí jsme si našly pár moc pěkných kousků, koupily si je a byly jsme spokojeny.

Blížil se večer, a tak jsme všichni jeli k meeting pointu, kde na nás opět čekali „rodiče“ a odvezli si nás domů. Už nám za celý den vyhládlo, a tak jsme se těšili na večeři. Všichni jsme se před odjezdem obávali, jestli se tam najíme. Většina lidí tvrdí, že tam nevaří dobře a že vždy přijeli vyhladovělí, ale u nás to bylo právě naopak. S holkama si nemůžeme stěžovat, jídlo nám opravdu moc chutnalo! Ale jsou i takoví, kteří si na jídlo stěžovali, že jim nechutná a že ho měli málo. Každý hold nenarazíme na to nejlepší. Ale musím říct, že nám naše „máma“ vařila opravdu výtečně. Já jsem byla na maximum spokojená. V ten večer jsem si s holkama začala více všimnout toho prostředí kolem nás. Bylo to tam opravdu pěkné, moderní a útulné. O Britech se říká, že dokážou využít každé místo, proto se nám bude zdát, že tam je málo místa, protože to máme u nás jiné, ale oni si myslí, že tam mají místa dost.

Nastalo další ráno a vstávání se nám zdálo čím dál tím horší. Hlavně ta zima v pokoji, to se nám vůbec nechtělo vylézt z té krásně vyhřáté postele. :D U snídane jsme si říkaly, že se nám vůbec nechce do školy, komu by se chtělo... :D Jakmile jsme došly, jely jsme na meeting point a z něj autobusem opět do školy. Pan učitel se nám omluvil za předešlou hodinu, že na nás nebyl hodný a že ví, že za to nemůžeme, že jsme každý z jiné skupiny. Svou omluvou nás hodně překvapil a už i ta práce, kterou jsme dělali, nás bavila více. Po cestě ze školy jsme si všichni opět snědli své obědy a jeli jsme k paláci Jindřicha VIII. (Hampton Court), u kterého byl labyrint. Než jsme do něj vlezli, měli jsme se rozdělit do skupin, což se nikomu nechtělo, a tak se rozhodlo, že půjdeme po třídách. Labyrint mě opravdu zaujal, protože jsme se tam ztratili a nevěděli, kudy jít dál, ale byla to sranda. Nejlepší bylo, že když jsme vylezli z labyrintu, z naší třídy jsme zbyli dva a dvě paní učitelky. :D Postupně jsme se scházeli před labyrintem a čekali na ty, kterým to bádání cesty trvalo trochu déle. Přece jen tu cestu ven našli všichni. Potom jsme se procházeli nádhernými zahradami u paláce, u kterého byla i krásná fontána. Samozřejmě co by to bylo za výlet, kdybychom se nevyfotili? Nejprve se fotily samostatné třídy a poté jsme pořizovali selfie. A protože už na nás čekal autobus, museli jsme jít a odjeli jsme rovnou na meeting point a „rodiče“ si nás pět zase odvezli domů. Po cestě v autě jsme si povídaly o tom, co jsme viděly a kde jsme byly. Doma jsme se navečeřely a ještě chvíli jsme si povídaly s naší „mámou“. Postupně jsme se chodily sprchovat a ještě si v pokoji povídaly, než jsme byly pevně rozhodnuty jít spát.

Čtvrteční ráno probíhalo jako předešlá rána až na to, že jsme nejeli do školy. V ten den jsme toho měli v plánu opravdu hodně. Prvně jsme viděli St. Paul's Cathedral. Kousek od katedrály byl Millenium Bridge, který jsme museli rychle projít, protože jsme neměli moc času, ale pod ním jsme si udělali alespoň pár fotek. Šli jsme podél řeky Temže, prošli jsme kolem Shakespearova divadla Globe a pak už pro

nás přijel autobus. Zavezli nás k Etonu, kde byla menší přestávka na jídlo a pití. Kdo chtěl, mohl si u řidičů zakoupit párky a nějaké to pití. Jakmile všichni byli najezeni, vyrazili jsme. Šli jsme kolem Windsor Castle, až jsme došli k nejstarší soukromé chlapecké škole Eton College, vedle které bylo i fotbalové hřiště, což zaujalo hlavně kluky. Poté jsme se vrátili zpátky k Windsor Castle, kde jsme dostali rozhodnutí a mohli si projít obchody, které tam byly.

Co by to bylo za výlet bez nějakého “prů...“? Po cestě na meeting point nastal větší problém, o kterém se raději nebudu zmiňovat, ale věřte, že některým hrozily i dvojky z chování. Kousek od meeting pointu bylo menší centrum plné obchodů, kde jsme měli mít hodinu na nakoupení jídla na cestu domů, jenže asi čtvrt hodiny se řešil onen problém. Rozhod byl tedy asi jen tři čtvrtě hodiny, což není málo, ale ta hodina by byla lepší. I přesto jsme si všichni něco koupili.

Potom si nás rodiny odvezly domů, kde na nás čekala poslední výborná večeře. Už v ten večer byla taková hustší atmosféra, když jsme si začaly uvědomovat, že to je náš poslední večer v té rodině. Po večeři jsme si musely vše sbalit, ale nikomu z nás se nechtělo. S holkama jsme si říkaly, že se nám bude hrozně moc stýskat a že nechceme odjet. Když už jsme měly jakž takž sbaleno, tak jsme se šly postupně a naposledy vysprchovat a lehnout si do našich úžasných postýlek.

Nastalo naše poslední londýnské ráno. Vstávaly jsme už v šest, abychom vše stihly. Nachystaly jsme se, daly si poslední snídani a šly nakládat zavazadla do auta. Ještě než jsme odjely na meeting point, hromadně jsme se vyfotily na památku a obejmuly se s naší “mámou“. Po cestě na meeting point jsme v autě poslouchaly její nejoblíbenější písničku, od které jsme už uměly text refrénu, a tak jsme si zazpívaly. Na meeting pointu jsme se naposledy rozloučily. Asi jen nás to loučení tak dojalo, že i slzičky ukáply, ovšem mně nejvíce.. :’ (Hold jsem taková citlivá no.)

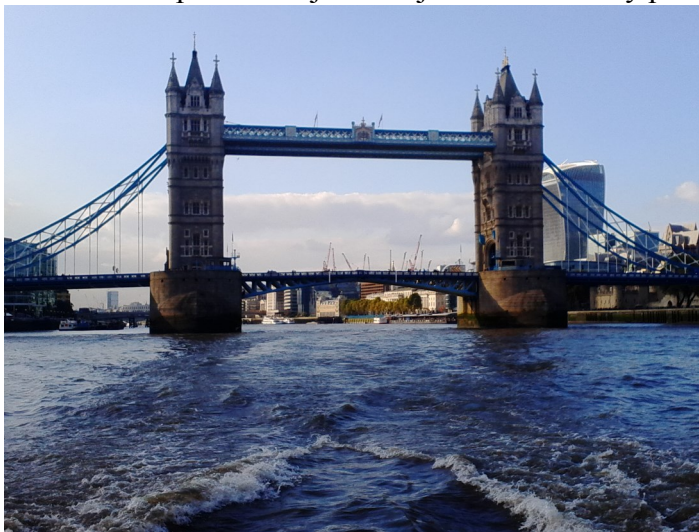

Když už jsme všichni měli naložená zavazadla v autobuse, vyrazili jsme opět naposledy do školy. Právě tyhle poslední hodiny školy byly ty nejlepší. Pan učitel nám vyprávěl svůj životní příběh, který byl opravdu moc smutný. Zbytek času jsme si povídali a bylo to fajn. Na konci nám pan učitel rozdál certifikáty a rozloučil se s námi. Po škole jsme šli pěšky na vlak, který nás dovezl k metru. Metrem jsme jeli k hradu Tower, kde jsme měli čas sníst své svačiny. Od hradu Tower jsme šli k Tower Bridge, který se nám strašně moc líbil.

Před vstupem dovnitř jsme dostali nálepky a nalepili si je na viditelné místo. Když jsme vylezli tisíc schodů, pokračovali jsme chodbami, kde jsme si na stěnách mohli přečíst o stavění Tower Bridge atd. a cca uprostřed toho mostu byla třímetrová prosklená zem, kudy jsme viděli silnici, lidi, dopravní prostředky, vodu, zkrátka vše pod námi. Některým se chodit po tomto místě velmi líbilo, a některým to dělalo zle, jako třeba mně, ale to bylo nejspíš tím, že mě už od rána bolela hlava a nebylo mi dobře.. :/ Dolů jsme jeli výtahem, ve kterém jsme byli všichni na sobě strašně moc namačkaní. Když už jsme byli všichni dole, vrátili jsme se zpět k přístavu, kde jsme čekali na loď, která nás zavezla do Greenwich. Plavba lodí byla to nejúžasnější z celého dne! Bylo to fakt super a strašně se mi to líbilo. Seděla jsem úplně vzadu, kde to bylo otevřené, a když stříkala voda, tak stříkala až na nás. Bylo to takové malé osvěžení. :D Plavba trvala asi 20 minut, což byla docela krátká doba.. :/ V Greenwich jsme šli kolem lodě Cutty Sark, která byla docela dost veliká. Potom jsme se přesunuli do nějaké budovy, kde to vypadalo jako v malém muzeu. Po projití parkem v Greenwich, který se nám také líbil, jsme museli vyšlapat velký kopec. Vynaložená námaha však za to stála. Byl tam nádherný výhled a objevili jsme nultý poledník, který spojuje jižní a severní pól a někteří máme i fotku.

A to bylo poslední, co jsme v Londýně viděli. Od nultého poledníku jsme šli ještě čtvrt hodiny pěknou cestou rovnou k autobusu. Ten už na nás čekal a byl nachystaný k odjezdu. My už byli smířeni s odjezdem, a tak jsme nastoupili. Bylo asi 5 hodin a následoval už jen směr ČR.

Opět nás čekala velmi náročná a dlouhá cesta. Během cesty řidiči uvařili párky pro ty, kteří si je objednali k večeři. Po cestě jsme opět dělali zastávky, abychom mohli jít na záchod, popřípadě ten čas využít k hygieně. Se spaním to bylo zase zajímavé, některým se povedlo usnout, ale některým ne. Paní učitelka vybrala film - Co ta holka chce, kde jsme poznali mnoho staveb a míst, které jsme během týdne navštívili. Jak při cestě do Anglie, tak i při cestě domů jsme jeli eurotunelem. Paní učitelky byly tak hodné a pustily nás

z autobusu ven. Sice tam nebylo moc místa, ale k protažení z toho, jak jsme byli přesezeni z autobusu, to stačilo. Někteří jsem tam byli jen chvíli, protože nás z toho tlaku pod vodou bolely uši. Ráno už jsme byli v České republice. Za Prahou jsme měli další zastávku, na které byla restaurace, a tak jsme si tam koupili něco malého na oběd. Ve tři jsme dorazili ke škole, kde na nás už čekali rodiče. Nevím, jak ostatní, ale já šla v pět do postele a spala do druhého dne do půl jedné odpoledne, ale unavená jsem byla ještě v pondělí. :D

Ten týden ve škole po Anglii byl pro nás velmi náročný, většina to ještě nedospala a byli jsme úplně mimo. Myslím, že to byla pro nás hodně dobrá zkušenost a někteří se zlepšili v angličtině. Tenhle výlet můžu všem jen doporučit, opravdu to stojí za to!

Ještě bych chtěla za všechny poděkovat našim paním učitelkám za trpělivost, kterou opravdu s námi v některých chvílích hodně potřebovaly, a také bych chtěla poděkovat za to, že to s námi vydržely. Děkuje-me za krásný výlet, na který budeme určitě dlouho všichni vzpomínat!

Klára Hájková, 9. C

Módní policie ☺

Z Klářina článku jste se dozvěděli, že si devátáci v Londýně prošli obchody a nakupovali. Někteří se nám ve škole pochlubili novými tričky.

Co ve škole frčí? Když se kolem sebe podíváte, můžete vidět, že k oblíbenému oblečení patří kromě triček a mikin tzv. legíny. Velmi moderní se staly v poslední době. Opatřit si je můžete barevné, riflové, lesklé, kožené, vzorované, extravagantní a další. Nosí se také například k sukním a šatům. Ale vážně by mě zajímalo, kdo v této době vlastně ještě ví, že legíny byly dřív spíše spodní prádlo. Zeptala jsem se paní učitelky Zárubové, proč nenesí už tady zmiňované legíny, ale proč si obléká v jednom kuse sukně. Odpověděla mně jednoduše: „Legíny jsou spíš takové domácí oblečení, moje oblíbené sukně jsou pohodlné a hodí se snad ke všemu.“ Nejen že se hodí ke všemu, ale pí uč. Zárubové, podle mého názoru, dokonce sluší (co si budeme nalhávat, jí sluší všechno :D).

Dejte nám vědět, jestli také rádi nosíte legíny, a pošlete nám v nich svoje foto na e-mail: nicolsedlackova@seznam.cz. Nejkrásnější foto se objeví v příštím čísle. Získáte také odměnu.

Nicol Sedláčková, 8. B

Přespolní běh

Ve čtvrtek 1. října 2015 se konalo v okolí naší školy okresní kolo v přespolním běhu. Byli přihlášení žáci ze 17 škol. V soutěži družstev se mladší žáci umístili na pátém místě, mladší žákyně na třetím a první místo vybojovali starší žáci a žákyně. Všem běžcům patří obdiv a poděkování za skvělé výkony.

Z výrazů lysických závodníků cítíme výbornou atmosféru zdařilé akce a radost z úspěchu.

Rozhovor s účastníky přespolního běhu

Na otázky odpovídali Jakub Pavelka, Jakub Štusák a Ondřej-Jiří Záruba, soutěžící za starší žáky.

Jak probíhala kvalifikace?

Byli jsme vybráni tělocvikáři na základě nejlepších časů na osmičce.

Co je to "osmička"?

Je to trať v lysické oboře, která má tvar číslice osm, její obtížnost je odstupňována podle věku běžců.

Jak jste se cítili před startem?

Byli jsme srovnáni s tím, že všichni na bedně nebudeme, jelikož na startu byla spousta skvělých soutěžících, ale i přes to jsme byli rozhodnutí, že ze sebe vydáme vše, co bude v našich silách.

Jak na vás působili soupeři?

Bylo mezi nimi pár kamarádů z jiných závodů, ovšem někteří byli trochu nepříjemní, jelikož byli hodně soutěživí.

Co průběh závodu? Jak byste ho zhodnotili?

Velkým plusem bylo to, že jsme mohli běžet po známé trati, na kterou jsme zvyklí. Naopak mínusem byl hromadný start, na kterém došlo k mnoha konfliktům a několika pádům.

Jak jste si užili výběh k altánku?

Popravdě to bylo opravdu utrpení. Altánek bychom zakázali.

Jaké myšlenky vám probíhaly hlavou v cílové rovině?

Soustředili jsem se jen na to, abychom těch posledních šedesát metrů uběhli a nikdo nás nepředběhl.

A jaké bylo přebírat první cenu za starší žáky?

Byl to skvělý pocit a všichni se shodneme, že pocit výhry je ten nejlepší, co může být.

Zpracoval Jakub Pavelka, 9. A

Podzimní maraton

V pátek 18. září proběhl u dětského hřiště pod školou už tradiční podzimní maraton 1. stupně. Všichni žáci se do běhu aktivně zapojili. Většina tříd maraton zaběhla od 16 do 18 minut, takže výkony tříd celého maratonu byly celkem vyrovnané. Nejvyrovnanější byly 5. ročníky - 5. B měla jen o 2 sekundy horší čas než 5. A! Také 3. ročníky skončily velmi vyrovnaně - 3. B vyhrála nad 3. A jen o 4 sekundy! Žáci ze 4. A a 4. B dokonce doběhli SOUČASNĚ!!!

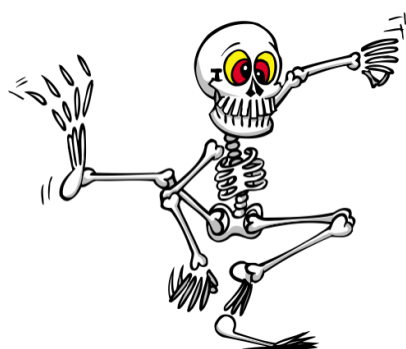
A nyní konečně výsledky:

pozice	třída	čas (minuty:sekundy)
1.	4. A, 4. B	obě třídy po 15:33
2.	5. A	15:54
3.	5. B	15:56
4.	3. B	16:40
5.	3. A	16:44
6.	2. B	17:04
7.	1. A	17:19
8.	2. A	17:51
9.	1. B	19:08

Děkujeme všem třídám za účast v maratonu.

Vojta Ochmanský, 5. B

Fotbalový turnaj

V sobotu 19. září se v Olešnici odehrál fotbalový turnaj. Zúčastnily se čtyři týmy: Lysice, Olešnice, Svitávka a Kunštát. První zápas odehrály Lysice proti Svitávce. Zápas byl do poslední chvíle vyrovnaný, proto to skončilo 5:5. Druhý zápas hrála Olešnice proti Kunštátu. Vypadalo to, že zvítězí Kunštát, ale v poslední minutě utkání Olešnice zabrala a dosáhla výhry. Potom hrály Lysice proti Kunštátu. V zápase byl lepší Kunštát, a tak zaslouženě vyhrál 5:2. Poslední zápas hrála Olešnice proti Lysicím. V tomto zápase byly Lysice 100% lepší a to dokazuje i jednoznačný výsledek 12:0. Všechny zápasy se odehrály za pěkného, slunečného počasí, a proto je škoda, že nepřišlo více fotbalových fanoušků.

V sobotu 18.10. se odehrál další fotbalový turnaj v Kunštátu. Lysice vyhrály čtyři zápasy ze čtyř, a proto se posouvají na další pozici ve fotbalové tabulce. Nejlepší střelec utkání byl Jan Tobiáš z 5. A. Další fotbalová utkání se odehrála v sobotu 24.10. v 9.30 na fotbalovém hřišti v Lysicích.

Jakub Libiš, 5. B

Ahoj čtenáři! Po prázdninách je tu první křížovka. Alena Stejskalová nám odešla na střední školu, a proto pro vás křížovky budu připravovat já. Vyluštěte mou první křížovku a řešení odevzdejte na papíře Míše Homolkové ze 7. B do konce listopadu. Nezapomeňte napsat své jméno a třídu. Dva vylosovaní získají odměnu (viz. obrázky), kterou jsem pro vás pořídila. Snad se vám bude líbit.

1.								
2.								
3.								
4.								
5.								
6.								
7.								
8.								
9.								
10.								
11.								
12.								

1. Známé maďarské koření je ...
2. Rodná obec S. Rolínka se jmenuje ...
3. Ve škole je nová
4. Do kalhot provlékáme
5. Náš národní strom je
6. Děvčata ve vlasech nosí
7. 28. září slaví svátek
8. Začátek hodiny oznamuje
9. Čaj si vaříme z
10. Vylisované listy a rostliny nalezneme v ...
11. Mládě koně je
12. Babičky nám četly

Školní časopis žáků ZŠ Edvarda Beneše v Lysicích vychází 27.10. 2015 nákladem 60 kusů. Korektorka: Gabriela Vlachová, grafická úprava: Sabina Stloukalová. Redaktoři jsou podepsáni pod svými články.